

OOM HARRY
EN DE KNETTERKWABMACHINE

Oom Harry en de Knetterkwabmachine

Marc de Bel

Met illustraties van Mila Torro

Eerste druk: mei 2019

© 2019, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagillustratie: Mila Torro

Inkleuring: Jean-Michel Trauscht

D/2019/7104/66

ISBN 978 94 6383 021 8

NUR 283

vanhalewyck.be

belirium.be

 vanhalewyck vanhalewyck van_halewyck

Marc de Bel

Oom Harry
en de
Knetterkwab
machine

Van Halewyck

Voorwoordje

Dit verhaal verscheen eerder, lang geleden, in een vorige eeuw, toen er nog geen sprake was van computers, smartphones, kattenbrokken met kaviaar en zichzelf parkerende auto's, en toen katten nog niet werden gechipt, met als titel *De Knetterkwabmachine*.

Maar tijden veranderen.

Dus is in dit boek zowel het verhaal als de tekst naar de tegenwoordige tijd geüpdatet.

Oom Harry is echter nog altijd even klunzig; Hanne en Timmy nog even pienter, dapper en onbesuisd; Puttifoer even spierwit, professor Knetter nog altijd zowel geniaal als gek en zijn hulpje, Knoddel, nog steeds verlekkerd op jonge malse hapjes en vers geperst caviasap...

De grens tussen genialiteit en waanzin, tussen een genie en een gek, is flinterdun.

DICK SWAAB, HERSENSPECIALIST

DEEL 1
Oom Harry

1

Trein

Er is geen kat in het station. Maar wel veel volk.

‘Je hebt je pyjama toch meegenomen, hè, Timmy?’

‘Ja, mams.’

‘En jij, Hanne? Heb jij je tandenborstel niet vergeten?’

‘Nee, mams.’

‘En heb je het telefoonnummer?’

‘Ja, mams’, zucht Hanne. ‘Dat heb je nu al drie keer gevraagd.’

‘Je weet maar nooit. Waar heb je het nummer?’ dringt moeder aan.

‘Opgeslagen in mijn gsm, mams. Wees toch niet zo overbezorgd.’

‘We blijven tenslotte toch maar één nachtje slapen bij oom Harry’, merkt Timmy op.

Moeder legt een hand op haar zware linkerborst.

‘Ach, ik hou mijn hart vast als ik eraan denk dat ik jullie bij die idioot moet achterlaten’, huivert ze.

‘Toe nou, mams. Oom Harry is inderdaad niet echt moeders mooiste en ook geen genie’, geeft Hanne ridderlijk toe.

‘En ook niet meteen een *handige* Harry’, vult Timmy aan.

‘En vaak ook wat afwezig’, vervolgt Hanne. ‘Maar hij heeft een hart van goud!’

‘Dat is waar!’ beaamt Timmy.

‘Ha!’ snauwt moeder. ‘Die kluns zou beter een vrouw zoeken... met zijn hart van goud.’

‘Mams toch’, schudt Hanne haar hoofd.

‘Je mag niet vergeten dat oom privédetective is, mams’, merkt Timmy op. ‘En privédetectives...’

‘Haha!’ buldert moeder minachtend. ‘Privédetective! Daar zeg je het! Waarom doet die straatkat geen normaal werk?! Handelsreiziger bijvoorbeeld, zoals jullie vader.’

Vader rept zich tot bij het drietal en zet de twee zware koffers hijgend op de grond.

‘Wa... wat zeg je, schat?’

‘Ik had het over die idiote broer van je!’ snuift moeder. ‘Dat stuk straatkat met zijn flaporen.’

‘Harry’, knikt vader.

‘Inderdaad’, gromt moeder. ‘Die zogenaamde privédetective die niet eens een spijker kan vinden om zijn kont te krabben!’

‘Dat mag je niet zeggen, mams!’ protesteert Hanne.

‘Zwijgen, jij!’ blaft moeder.

‘Hanne heeft gelijk, mams’, valt Timmy zijn zus bij. ‘Oom is een heel toffe kerel!’

‘Zwijgen, heb ik gezegd!’

‘Maar mams...’

‘Tater dicht, Timmy!’ bromt moeder vervaarlijk.

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes.

Timmy zwijgt wijselijk. Hij kent moeder goed. Als ze op stang wordt gejaagd, is ze gevaarlijker dan een opgejutte Amerikaanse stafford.

‘Door de schuld van die *toffe kerel* moeten jullie vader en ik

nu met de trein naar die bijeenkomst van handelsreizigers in Duitsland!’

‘Maar schat’, waagt vader. ‘Harry kon toch niet weten dat de remmen van onze wagen dringend bijgesteld moesten worden? Het is toch mooi dat hij op de kinderen wil passen terwijl wij...’

‘Jaja, het is al goed’, wimpelt moeder af.

Ze werpt een nijdige blik op haar horloge.

‘Waar blijft die rottrein?’

Vader kijkt in het foldertje.

‘Hij had er inderdaad al moeten zijn, schat.’

‘Kijk, hij komt eraan!’ wijst Timmy.

Moeder knijpt haar ogen opnieuw tot onheilspellende spleetjes.

‘Hmmm... Drie minuten over tijd. Ik zal die treinbestuurder zo meteen eens onder handen nemen.’

Ze loopt kordaat naar de trein.

Vader geeft Hanne en Timmy nog snel elk een zoen.

‘Braaf zijn bij oom Harry, hè!’

‘Natuurlijk, paps. Maak je geen zorgen’, verzekert Hanne.

‘We zijn geen kleine kinderen meer, paps’, glimlacht Timmy.

Hij wordt volgende maand tien. Hanne is pas twaalf geworden.

‘Piet, kom je nog of niet?!’ roept moeder, terwijl ze op de trein stapt.

Vader tilt kreunend de zware reiskoffers van de grond.

‘We komen jullie dus morgenochtend ophalen.’

‘Ja, paps.’

‘En vergeet niet jullie tanden te poetsen!’ roept moeder nog van op de trein.

‘Nee, mams!’

‘En haal geen domme streken uit met die straatkat!’

‘Nee, mams.’

‘En op tijd in bed, hoor! Vooral op tijd in bed!’

‘Ja, mams!’

De conducteur blaast op zijn fluitje. Vader sleurde zichzelf en de koffers snel het trapje op. Net op tijd. De deuren sissen achter hem dicht. Moeder roept nog iets naar haar kroost, maar haar woorden gaan verloren in het gekis en gekreun van de vertrekkende trein.

‘Daag paps! Daag mams!’ zwaaien Hanne en Timmy.

Ze zien nog net hoe moeder verdwijnt in de richting van de locomotief.

‘Arme machinist’, glimlacht Timmy.

‘Kom. Oom Harry zit vast al op ons te wachten!’ meent Hanne. ‘Hopelijk heeft hij het niet te druk en kunnen we met ons drietjes naar de film.’

‘Daar twijfel ik aan, Hanne. Privédetectives hebben een erg druk leven en hebben meestal heel wat katten te geselen.’ Ze stormen de trap af en stuiven het station uit, richting Detectivebureau Harry van Piep, ergens in een van de vunzigste steegjes van de stad.